

Ljus- GP. skyggt 14/8-87

□ Äntligen har jag fått klarhet i vad det är för fel på mig! Äntligen vet jag varför jag slokar som en vissnen tulpan när vårsolen sätter in, varför jag känner mig olustig och tycker att stären sjunger en sorgsen melodi under långa ljusa vårkvällar.

Jag är ljusallergisk. I tidningen har jag läst att man blir deprimerad av att ljuset avtar, och det är ett vanligt fenomen efter vad jag förstått, men vissa blir deppiga av att ljuset återvänder → det stör lika mycket som tvärtom.

Nu vet jag varför jag som liten, sur och butter tioåring tillbringade soliga somrar på vinden läsandess kiosckdeckare. Ett tag inbillade jag mig att det var något ljusigt fel på mig som att jag var vampyr eller något liknande — men det var jag ju inte. Äsch. Jag är bara lite ljusskygg. Det är ju bara de fega hövarna som är ljusskygga. Aldrig får man vara glad.

Nu har jag också förklaringen till varför jag läser Nalle Puh om våren och identifierar mig fullständigt med Ior medan jag på vintern känner mig helt och fullt som Tiger.

Jag har dock känt mig lite bättre de senaste två somrarna och jag har kommit fram till att det måste bero på de där solglasögonen som jag slängde ut 120 spänn på bara för att se cool och ointaglig ut.

Inte ser jag speciellt cool och ointaglig ut men jag får i mig mindre sol, slipper rynkor av att kisa mot solen och mår på det hela taget lite bättre. Märkligt eller hur? Jag behöver väl inte tillägga att jag mycket sällan blir brun den här tiden på året.

CHRISTINA